

Пролазни циљ као нови почетак

Пут од професионалног војника до професионалног подофицира, и то у црвеним береткама, није нимало лако прећи. А свако од достигнућа на тој професионалној и животној маршрути амбициозном човеку представља само почетак нове етапе

Десетар Габор Урбан, након четрнаест година проведених у јединицама Војске Србије на дужности професионалног војника – извиђача, промовисан је у водника, први подофицирски чин. Како год изгледало са стране, тај пут није једноставна, права линија, без кривина и узбрдица. Има ту разних успутних преиспитивања и искушења.

– Захтеван војнички живот и рад нису ме поколебали ни у једном тренутку. Напротив, нешто „изнутра“, окружење и колеге, временом су све више у мени учвршћивали жељу за личним напредовањем, каже нови подофицир српске војске.

Могао је Габор да остане у родном Бачком Петровом Селу, надамак Бечеја. За електромеханичара било је посла, напретек. Могао је и без

електро струке, са родитељима, јер и имало се, и могло се. Ипак, више од свега привлачили су га боравак и рад у природи, оружје, униформа. Од малена је стасавао у извиђачима и доспео је до инструктора, а онда је одлучио да се окуша у војсци. И то баш као извиђач.

– Пре петнаест година пријавио сам се на конкурс за професионалног војника и, пошто сам задовољио све предвиђене критеријуме, запослио сам се у извиђачкој јединици Прве бригаде – истиче Габор и додаје да му је од тада сваки дан проведен било на захтевној обуци, верању, скијању, самосталном преживљавању у природи, зими и лети, или на гађањима и вежбама, представљао не оптерећење, већ нови изазов.

Одлични резултати нису остали незапажени. На предлог претпоста-

влених, упућен је на лидерски курс у Центар за усавршавање подофицира у Панчеву, који завршава успешно.

– Све време, као професионални војник, желео сам да се опробам и у командовању. То је био мој нови професионални изазов, животни циљ. Прва степеница био је лидерски курс, па се ниједног тренутка нисам двоумио да искористим поверење претпостављених и указану прилику – каже Урбан.

Убрзо успешно завршава и основни подофицирски курс, стиче чин водника и своје прво одељење црвених беретки у 11. пешадијском батаљону Прве бригаде.

Део војничког, извиђачког живота, упркос новој улози, није променио, али сада је одговорност неупоредиво већа. Треба бринути о својим војницима, од јутра до увече. Јутарња смотра, напорна специјалистичка обука, преношење богатих извиђачких искустава на потчињене, решавање војничких питања, нова је Габорова командирска свакодневица.

– Бар једном месечно, када подофицирске обавезе дозволе, обиђем родитеље. Сваки слободан тренутак посвећујем супрузи Ани, а ако још времена преостане, посветим га свом хобију, планинарењу, правој извиђачкој занимању, каже Габор.

За новог подофицира, командира извиђачког одељења у Првој бригади, време изазова није завршено. И даље, поред редовних обавеза, предао ради на личном усавршавању.

– Треба даље напредовати, нема места самозадовољству. Бројни су подофицирски чинови, а ја сам тек на почетку – каже водник Габор Урбан. ■

Будимир М. ПОПАДИЋ